

De zomer waarin alles veranderde

Jenny Han

De zomer waarin alles
veranderde

Vertaald door Sandra van de Ven

moon

Lees ook de andere delen in deze serie:

Een zomer zonder jou

Zomer voor altijd

Oorspronkelijke titel *The Summer I Turned Pretty*

Copyright © 2009 by Jenny Han, published by arrangement with

Folio Literary Management, LLC and Marianne Schönbach Literary Agency

© Vertaling uit het Engels door: Sandra van de Ven en Moon, 2010

Omslagillustratie: Bente van de Wouw

Omslagontwerp: Marieke Oele

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 5886 6

ISBN 978 90 488 0597 6 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Voor alle belangrijke vrouwen in mijn leven die ik
als zussen beschouw, en met name Claire.

Ik zeg: 'Niet te geloven dat je er echt bent.'

Hij klinkt bijna verlegen wanneer hij antwoordt: 'Vind ik ook.'
Dan aarzelt hij. 'Wil je nog wel met me mee?'

Ik kan niet geloven dat hij dat nog moet vragen. Met hem zou ik overal naartoe gaan. 'Ja,' zeg ik. Het is alsof er niets anders is dan dat woord, dit moment. Het is alleen hij en ik. Alles wat er de afgelopen zomervakantie is gebeurd, en alle zomervakanties ervoor, heeft hiernaartoe geleid. Naar het hier en nu.

1

We waren al een jaar of zeventuizend onderweg. Zo voelde het althans. Mijn broer Steven reed nog langzamer dan onze omi. Ik zat naast hem op de passagiersstoel met mijn voeten tegen het dashboard. Ondertussen lag mijn moeder op de achterbank te pitten. Zelfs wanneer ze sliep zag ze er nog alert uit, alsof ze elk moment wakker kon worden en het verkeer zou gaan regelen.

‘Sneller,’ spoorde ik Steven met een por tegen zijn schouder aan. ‘Laten we die knul op die fiets inhalen.’

Steven schudde mijn hand van zich af. ‘Je mag de bestuurder nooit aanraken,’ zei hij. ‘En haal je smerige voeten van mijn dashboard.’

Ik wiebelde met mijn tenen. Die zagen er vrij schoon uit. ‘Het is jouw dashboard niet. Nog even en deze auto is van mij.’

‘Als je ooit je rijbewijs haalt,’ zei hij minachtend. ‘Ze zouden mensen zoals jij niet eens achter het stuur moeten laten.’

‘Hé, moet je kijken,’ zei ik, wijzend uit het raam. ‘Die man in de rolstoel heeft ons ingehaald!’

Steven deed alsof hij me niet had gehoord, dus begon ik aan de radio te prutsen. Een van de leukste dingen

van naar het strand gaan was wat mij betreft de radiozenders. Die kende ik net zo goed als de radiozenders thuis, en als ik naar Q94 luisterde, wist ik tot in het diepst van mijn wezen dat ik er was, aan het strand.

Ik zocht mijn favoriete zender op, een waarop van alles werd uitgezonden, van popmuziek en gouwe ouwen tot hiphop. Tom Petty zong "Free Fallin". Ik zong met hem mee. *'She's a good girl, crazy 'bout Elvis. Loves horses and her boyfriend too.'*

Steven reikte naar de radio om een andere zender op te zoeken, en ik sloeg zijn hand weg. 'Belly, als ik jou hoor zingen, krijg ik zin om zó de zee in te rijden.' Hij deed alsof hij naar rechts uitweek.

Ik zong nog harder, en daar werd mijn moeder wakker van, waarop ook zij begon te zingen. We hadden allebei een vreselijke stem, en Steven schudde vol afschuw zijn hoofd, zoals alleen Steven dat kon. Hij vond het vreselijk om in de minderheid te zijn. Dat vond hij nog het ergste aan de scheiding van onze ouders: dat hij nu de enige man was, zonder vader die partij voor hem kon kiezen.

We reden langzaam door de stad, en hoewel ik Steven er net nog mee had geplaagd, vond ik het eigenlijk niet zo erg. Ik was dol op dit ritje, op dit moment. Dat ik de stad weer zag, Jimmy's Crab Shack, de minigolfbaan, al die surfwinkels. Het was alsof ik thuiskwam na lange tijd weg te zijn geweest. Er hingen nog duizenden zomerse beloften in de lucht, alles was nog mogelijk.

We kwamen steeds dichterbij het huis, en ik voelde de vertrouwde vlinders in mijn buik. We waren er bijna.

Ik draaide het raampje open en snoof het allemaal op. De lucht smaakte nog hetzelfde, rook nog hetzelfde. De wind die mijn haar een beetje plakkerig maakte, de

zoute zeebries, alles was volmaakt. Alsof het had gewacht op mijn komst.

Steven stootte me aan met zijn elleboog. 'Zit je aan Conrad te denken?' vroeg hij spottend.

Voor de verandering was het antwoord nee. 'Nee,' snauwde ik.

Mijn moeder stak haar hoofd tussen de stoelen door. 'Belly, vind je Conrad dan nog steeds leuk? Vorig jaar zomer had ik juist de indruk dat er iets gaande was tussen jou en Jeremiah.'

'Hè? Jij en Jeremiah?' Steven trok een vies gezicht. 'Wat is er dan gebeurd tussen jou en Jeremiah?'

'Niets,' zei ik tegen hen allebei. Ik voelde een blos langs mijn hals omhoog kruipen. Was ik maar alvast bruin, dan kon je het niet zo goed meer zien. 'Mama, dat twee mensen toevallig goede vrienden zijn, betekent niet dat er iets tussen hen is. En hou er nou alsjeblieft over op.'

Mijn moeder leunde achterover op de achterbank. 'Afgesproken,' zei ze. Haar stem had die besliste klank waarvan ik wist dat Steven er niet doorheen zou kunnen breken.

Omdat hij nu eenmaal Steven was, probeerde hij het toch. 'Wat is er gebeurd tussen jou en Jeremiah? Je kunt het niet maken om zoiets te zeggen en het vervolgens niet uit te leggen.'

'Laat het toch zitten,' zei ik. Als ik Steven iets vertelde, zou ik hem daarmee alleen maar een wapen in handen geven om me te plagen. En trouwens, er viel niets te vertellen. Er was nooit iets te vertellen geweest, niet echt tenminste.

Conrad en Jeremiah waren de zoons van Beck. Beck was Susannah Fisher, voorheen Susannah Beck. Mijn

moeder was de enige die haar Beck noemde. Ze kenden elkaar al sinds hun negende – bloedzusters noemden ze zich. En ze hadden een litteken als bewijs: identieke krassen op hun polsen die op hartjes leken.

Susannah heeft een keer tegen me gezegd dat ze al vanaf de dag dat ik werd geboren wist dat ik voor een van haar jongens voorbestemd was. Ze zei dat het het lot was. Mijn moeder, die daar normaal gesproken helemaal niets mee heeft, zei dat ze het fantastisch zou vinden, zolang ik in elk geval een paar liefdes had gehad voordat ik me bond. In werkelijkheid zei ze ‘minnaars’, maar van dat woord kromp ik ineen. Susannah legde haar handen op mijn wangen en zei: ‘Belly, mijn zegen heb je, onherroepelijk. Ik zou het vreselijk vinden om mijn jongens aan iemand anders kwijt te raken.’

Al sinds ik nog maar een baby was, daarvoor zelfs, gingen we elke zomer in de vakantie naar Susannahs strandhuis in Cousins Beach. Voor mij draaide Cousins niet zozeer om het stadje als wel om het strandhuis. Dat huis was mijn hele wereld. We hadden ons eigen strand, helemaal voor onszelf. Het zomerhuisje bestond uit allerlei dingen. De veranda die er helemaal omheen liep en waar we vroeger altijd rondjes op renden, grote bakers zonnethee, ’s avonds het zwembad, maar ook de jongens, met name de jongens.

Ik vroeg me altijd af hoe de jongens er in december uitzagen. Dan probeerde ik me ze voor te stellen met een rode sjaal en een coltrui, met rode wangen, staand naast een kerstboom, maar het beeld leek altijd nep. Ik kende de winterse Jeremiah en de winterse Conrad niet, en ik was jaloers op iedereen die ze wel kende. Ik kreeg slippers, zonverbrande neuzen, zwembroeken en zand. Maar hoe zat het met die meisjes in New England

die sneeuwballengevechten met hen hielden in het bos? Die dicht tegen hen aan kropen terwijl ze wachtten tot het warm werd in de auto, degenen aan wie ze hun jas gaven wanneer het koud was buiten? Nou ja, Jeremiah misschien. Conrad niet. Conrad zou zo iets nooit doen; dat was niet zijn stijl. Hoe dan ook vond ik het niet eerlijk.

Dan zat ik tijdens geschiedenis bij de verwarming en vroeg ik me af wat zij aan het doen waren, of zij ook ergens hun voeten warmden aan een radiator. En dan telde ik de dagen af tot de zomer. Voor mij was het bijna alsof de winter niet meetelde. De zomer, dat was het enige wat ertoe deed. Mijn hele leven werd in zomers gemeten. Alsof ik pas in juni tot leven kom, wanneer ik aan dat strand ben, in dat huis.

Conrad was de oudste; ze scheelden anderhalf jaar. Hij was donker, donker en nog eens donker. Volkomen onbereikbaar, afstandelijk. Hij had een snerende mond, en ik betrapte mezelf er telkens op dat ik ernaar zat te staren. Als je een snerende mond ziet, wil je die zoenen, hem gladstrijken en de sneer weggkussen. Nou ja, misschien niet helemaal weggkussen... maar je wilt er een soort zeggenschap over krijgen. Hem bezitten. En dat was precies wat ik met Conrad wilde. Hem bezitten.

Jeremiah daarentegen was een vriend van me. Hij was aardig voor me. Hij was zo'n jongen die nog steeds zijn moeder knuffelde en haar hand wilde vasthouden, ook al was hij daar strikt genomen al te oud voor. En hij schaamde zich nergens voor. Jeremiah Fisher had het veel te druk met lol hebben om zich ooit ergens voor te schamen.

Ik durfde te wedden dat Jeremiah op school veel populairder was dan Conrad. Ik durfde te wedden dat de

meisjes hem leuker vonden. Ik durfde te wedden dat Conrad helemaal niets zou voorstellen als hij niet zo goed was in football. Dan zou hij gewoon die stille, humeurige Conrad zijn in plaats van een footballheld. En dat vond ik leuk. Ik vond het leuk dat Conrad liever in z'n eentje gitaar zat te spelen. Dat hij niets met al dat stomme high-schoolgedoe te maken wilde hebben. Ik maakte mezelf wijs dat Conrad geen football zou spelen als hij bij mij op school zat, maar dat hij voor het literaire tijdschrift zou werken en geïnteresseerd zou zijn in iemand als ik.

Toen we eindelijk bij het huis aankwamen, zaten Jeremiah en Conrad voor op de veranda. Ik boog over Steven heen en toeterde twee keer, wat in onze zomertaal betekende: kom ons helpen met de tassen, en wel nu.

Conrad was inmiddels achttien. Hij was pas jarig geweest. Het was niet te geloven, maar hij was nog langer dan een jaar geleden. Zijn haar was bij de oren kortgeknipt en nog net zo donker als voorheen. In tegenstelling tot dat van Jeremiah, dat langer was geworden, waardoor hij er een beetje verwilderd uitzag, maar op een goede manier, alsof hij een tennisser uit de jaren zeventig was. Toen hij jonger was, had hij blonde krullen die in de zomer bijna wit werden. Jeremiah had een hekel aan zijn krullen. Een tijdlang had Conrad hem wijsgemaakt dat je krullen kreeg van broodkorsten, dus weigerde Jeremiah die nog langer te eten en at Conrad ze op. Naarmate Jeremiah ouder werd, werden de krullen steeds minder en hield hij alleen nog een beetje slag over. Ik miste zijn krullen. Susannah noemde hem altijd haar engeltje, en hij zag er ook uit als een engeltje,

met zijn rode wangen en blonde krullen. De rode wangen had hij nog steeds.

Jeremiah maakte een toeter met zijn handen en riep: 'Steve-o!'

Ik bleef in de auto zitten en keek naar Steven, terwijl die naar hen toe liep en hen omhelsde, zoals jongens dat doen. De lucht rook zout en nat, alsof het elk moment zeewater kon gaan regenen. Ik deed alsof ik de veters van mijn sneakers strikte, maar in werkelijkheid wilde ik gewoon even stilletjes naar hen en naar het huis kijken. Het huis was groot en grijs-wit, en het zag eruit als de meeste andere huizen aan de straat, maar dan mooier. Het zag er precies uit zoals een strandhuis er in mijn beleving uit hoorde te zien. Het zag eruit als een thuis.

Mijn moeder stapte ook uit de auto. 'Hé, jongens. Waar is jullie moeder?' riep ze.

'Hoi, Laurel. Ze doet een dutje,' riep Jeremiah terug. Gewoonlijk kwam ze het huis uit gerend zodra onze auto eraan kwam.

Mijn moeder liep in drie stappen op de jongens af en omhelsde ze allebei stevig. De omhelzing van mijn moeder was al net zo sterk en stevig als haar handdruk. Met haar zonnebril op haar hoofd liep ze het huis in.

Ik stapte uit en slingerde mijn tas over mijn schouder. Aanvankelijk merkten ze me niet eens op. Maar toen wel. Reken maar. Conrad nam me even van top tot teen op, zoals de jongens in het winkelcentrum weleens deden. Nog nooit had hij zo naar me gekeken. Niet één keer. Ik voelde de blos die in de auto was komen opzetten terugkomen. Jeremiah daarentegen was stomverbaasd. Hij keek naar me alsof hij me niet eens herkende. Dat alles gebeurde in een seconde of drie, maar het leek veel, veel langer.

Conrad omhelsde me als eerste, maar een beetje afstandelijk, alsof hij niet te dichtbij wilde komen. Hij was pas geknipt, en de huid in zijn nek was roze en zacht als die van een baby. Hij rook naar de zee. Hij rook naar Conrad. 'Ik vond je leuker met bril,' zei hij met zijn lippen vlak bij mijn oor.

Dat deed pijn. Ik duwde hem weg en zei: 'Nou, jammer dan. Die contactlenzen doe ik nooit meer weg.'

Hij glimlachte, en die glimlach... Ik kan hem gewoon niet weerstaan. Die glimlach deed het 'm elke keer weer. 'Volgens mij heb je er weer een paar bij,' zei hij met een tikje op mijn neus. Hij wist hoe onzeker ik was over mijn sproeten, en hij plaagde me er altijd mee.

Toen greep Jeremiah me vast, en hij tilde me bijna de lucht in. 'Onze kleine Belly wordt groot,' kraaide hij.

Ik lachte. 'Zet me neer,' zei ik. 'Je stinkt naar zweet.'

Jeremiah lachte luid. 'Je bent geen steek veranderd,' zei hij, maar hij staaarde me aan alsof hij niet zo goed wist wie ik was. Hij hield zijn hoofd scheef en zei: 'Er is iets anders aan je, Belly.'

Ik zette me schrap voor de grap die ongetwijfeld zou komen. 'Wat dan? Ik heb tegenwoordig contactlenzen.' Zelf was ik er ook nog niet helemaal aan gewend om mezelf zonder bril te zien. Mijn beste vriendin Taylor probeerde me al sinds mijn twaalfde over te halen om contactlenzen te nemen, en uiteindelijk had ik haar raad opgevolgd.

Hij glimlachte. 'Dat is het niet. Je ziet er gewoon anders uit.'

Ik liep terug naar de auto, en de jongens kwamen me achterna. Binnen een mum van tijd hadden we alle spullen uit de auto, en zodra we klaar waren, pakte ik mijn koffer en mijn tas met boeken en liep ik naar mijn

oude slaapkamer. Vroeger was dat Susannahs kamer geweest, toen ze nog klein was. Er hing verschoten calicotbehang aan de muren en er stond een witte slaapkamerset. Ook stond er een muziekdoosje waar ik dol op was. Als je het deksel optilde, zag je een ronddraaiende ballerina die danste op de titelsong van *Romeo en Julia*, de ouderwetse uitvoering. Daar bewaarde ik mijn sieraden in. Alles aan mijn kamer was oud en versleten, maar dat vond ik er juist zo prachtig aan. Ik had altijd het gevoel dat er geheimen schuilgingen in de muren, in het hemelbed, en vooral in dat muziekdoosje.

Nu ik Conrad weer had gezien en hij me met die waarderende blik had opgenomen, moest ik even bijkomen. Ik pakte de speelgoedijnsbeer op mijn ladekast en drukte hem stevig tegen mijn borst. Hij heette Junior Mint, kortweg Junior. Met Junior ging ik op mijn tweepersoonsbed zitten. Mijn hart klopte zo luid dat ik het kon horen. Alles was hetzelfde, maar ook weer niet. Ze hadden me aangekeken alsof ik een echt meisje was, en niet zomaar iemands kleine zusje.

2

Twaalf jaar

De eerste keer dat ik een gebroken hart opliep, was in dit huis. Ik was twaalf.

Het was zo'n zeldzame avond waarop de jongens eens een keer niet met z'n drieën waren. Steven en Jeremiah waren twee dagen vissen met een stel jongens die ze in de speelhal hadden leren kennen. Conrad zei dat hij geen zin had om mee te gaan, en ik was uiteraard niet uitgenodigd, dus waren we met z'n tweetjes.

Nou ja, we waren natuurlijk niet echt samen, maar wel in hetzelfde huis.

Ik lag op mijn kamer met mijn voeten tegen de muur een liefdesroman te lezen, toen Conrad langsliep. Hij bleef staan en vroeg: 'Belly, wat ga jij vanavond doen?'

Snel klapte ik mijn boek dicht. 'Niks,' zei ik. Ik probeerde mijn stem neutraal te houden, niet te opgewonden of gretig te klinken. Ik had de deur van mijn kamer expres opengelaten in de hoop dat hij even binnen zou wippen.

'Heb je zin om met me mee te gaan naar de promenade?' vroeg hij. Hij klonk nonchalant, bijna té nonchalant.

Dit was het moment waarop ik had gewacht. Het was zover. Eindelijk was ik oud genoeg. En ergens diep vanbinnen wist ik het, was ik er klaar voor. Ik wierp hem

een vluchtige blik toe, net zo nonchalant als hij. 'Misschien. Ik heb wel zin in een karamelappel.'

'Dan koop ik er een voor je,' bood hij aan. 'Trek snel iets aan, dan kunnen we gaan. Onze moeders gaan naar de bioscoop en ze willen ons wel even afzetten.'

Ik ging rechtop zitten en zei: 'Oké.'

Zodra Conrad weg was, deed ik de deur dicht en rende ik naar de spiegel. Ik maakte mijn vlechten los en kamde mijn haar. Het was lang die zomer en kwam bijna tot aan mijn middel. Toen deed ik mijn bikini uit en trok ik een witte korte broek en mijn grijze lievelings-t-shirt aan. Volgens mijn vader kleurde dat mooi bij mijn ogen. Ik deed wat lichtroze glinsterende lipgloss op en stopte het buisje in mijn zak, voor later. Voor het geval ik mijn lippen moest bijwerken.

In de auto keek Susannah me telkens glimlachend aan in de achteruitkijkspiegel. Ik keek haar aan met een blik van: hou nou eens op, maar het liefst wilde ik terug glimlachen. Conrad lette toch niet op me. De hele rit lang zat hij door het raam naar buiten te staren.

'Veel plezier, jongens,' zei Susannah. Ze knipoogde tegen me toen ik het portier dichtdeed.

Eerst kocht Conrad een karamelappel voor me. Voor zichzelf kocht hij fris, maar dat was het. Meestal nam hij zelf ook minstens twee appels, of iets anders zoets. Hij leek nerveus, waardoor ik wat minder nerveus werd.

Terwijl we over de promenade liepen, liet ik mijn hand langs mijn zij hangen, voor het geval dat. Maar hij pakte hem niet vast. Het was een volmaakte zomeravond, zo'n avond waarop er een koel briesje staat maar er geen druppel regen valt. De volgende dag zou het gaan regenen, maar die avond stond er een koel briesje, meer niet.

Ik zei: 'Laten we even gaan zitten, dan kan ik mijn appel opeten,' dus dat deden we. We gingen op een bankje zitten dat uitzicht bood op het strand.

Voorzichtig beet ik in mijn appel. Ik was bang dat ik allemaal stukjes karamel tussen mijn tanden zou krijgen, en hoe moest het dan als hij me wilde zoenen?

Hij lurkte luidruchtig aan zijn cola en wierp een blik op zijn horloge. 'Zullen we naar het ringwerpen gaan als je je appel ophebt?'

Hij wilde een knuffeldier voor me winnen! Ik wist al welke ik zou uitzoeken: de ijsbeer met het ziekenfondsbrilletje en de sjaal. Die had ik al de hele vakantie op het oog. Ik zag al voor me hoe ik ermee zou pronken tegenover Taylor. O, die. Die heeft Conrad Fisher voor me gewonnen.

De rest van de appel schrokte ik in iets van twee hapen naar binnen. 'Oké,' zei ik terwijl ik met de rug van mijn hand mijn mond afveegde. 'We kunnen.'

Conrad liep rechtstreeks naar het ringwerpen, en ik moest supersnel lopen om hem bij te houden. Zoals gewoonlijk zei hij niet veel, dus praatte ik nog meer dan anders om de stiltes op te vullen. 'Als we terugkomen, denk ik dat mijn moeder eindelijk kabel-tv gaat nemen. Steven en mijn vader en ik proberen haar al eeuwen over te halen. Ze beweert dat ze fel tegen tv is, maar als we hier zijn, zit ze de hele tijd films te kijken. Het is zo hypocriet,' zei ik, maar mijn stem stierf weg toen ik zag dat Conrad niet eens naar me luisterde. Hij keek naar het meisje van het ringwerpen.

Zo te zien was ze een jaar of veertien, vijftien. Het eerste wat me aan haar opviel, was haar korte broek. Die was kanariegeel, en hij was echt heel erg kort. Twee dagen eerder had ik precies zo'n korte broek aan-

gehad, en toen hadden de jongens me er vreselijk mee geplaagd. Ik was zo blij toen ik hem met Susannah had gekocht, maar de jongens lachten me uit. Hij stond dit meisje stukken beter.

Haar benen waren slank en zaten onder de sproeten, net als haar armen. Alles aan haar was slank, zelfs haar lippen. Haar haar was lang en golvend. Het was rood, maar zo licht dat het bijna perzikkleurig was. Het was misschien wel het mooiste haar dat ik ooit heb gezien. Het hing over haar schouder naar voren, en het was zo lang dat ze het telkens uit de weg moest duwen wanneer ze iemand de ringen aangaf.

Voor haar was Conrad naar de promenade gekomen. Hij had mij meegenomen omdat hij niet alleen wilde gaan en niet wilde dat Steven en Jeremiah hem het hemd van het lijf zouden vragen. Dat was alles. Dat was de enige reden. Dat kon ik zien aan de manier waarop hij naar haar keek, de manier waarop hij bijna zijn adem leek in te houden.

‘Ken je haar?’ vroeg ik.

Hij keek verschrikt op, alsof hij was vergeten dat ik er was. ‘Haar? Nee, niet echt.’

Ik beet op mijn lip. ‘Maar wil je dat wel?’

‘Wil ik wat?’ Conrad begreep me niet, en dat vond ik irritant.

‘Wil je haar leren kennen?’ vroeg ik ongeduldig.

‘Nou, ja, misschien.’

Ik greep zijn mouw vast en sleurde hem mee naar de speelkraam. Het meisje glimlachte naar ons, en ik glimlachte terug, maar alleen voor de show. Ik speelde een rol. ‘Hoeveel ringen?’ vroeg ze. Ze had een beugel, maar haar stond hij interessant, alsof het sieraden waren voor je tanden, in plaats van een middel om ze recht te zetten.

‘Drie graag,’ zei ik. ‘Leuke broek heb je aan.’

‘Dank je,’ zei ze.

Conrad schraapte zijn keel. ‘Ja, leuk,’ zei hij.

‘Toen ik er twee dagen geleden zo een aanhad, zei je dat hij te kort was. Toch?’ Ik wendde me tot het meisje en zei: ‘Conrad is erg beschermend. Heb jij een oudere broer?’

Ze lachte. ‘Nee.’ Tegen Conrad zei ze: ‘Vind je hem echt te kort?’

Hij bloosde. Ik had hem nog nooit zien blozen, in al die tijd dat ik hem kende. Ik had het gevoel dat dit wel eens de laatste keer zou kunnen zijn. Nadrukkelijk keek ik op mijn horloge, en ik zei: ‘Con, ik wil nog even in het reuzenrad voor we weggaan. Win iets voor me, oké?’

Conrad knikte snel, en ik zei het meisje gedag en ging weg. Zo snel als ik kon liep ik naar het reuzenrad, zodat ze niet zouden zien dat ik huilde.

Later ontdekte ik dat het meisje Angie heette. Die avond won Conrad de ijsbeer met het ziekenfondsbril-letje en de sjaal voor me. Hij zei dat Angie had gezegd dat het de mooiste prijs was die ze hadden. Hij zei dat hij dacht dat ik hem ook wel mooi zou vinden. Ik zei dat ik liever de giraf had gehad, maar toch bedankt. Ik noemde hem Junior Mint en liet hem achter waar hij thuishoorde, in het strandhuis.

3

Nadat ik mijn spullen had uitgepakt, ging ik meteen naar het zwembad, waar ik wist dat de jongens zouden zijn. Ze lagen op ligstoelen, en hun vuile blote voeten bungelden over de rand.

Zodra Jeremiah me zag, sprong hij overeind. 'Dames en heren-ren-ren,' begon hij met veel gevoel voor drama, terwijl hij als een circusdirecteur een buiging maakte. 'Ik geloof dat het zowaar tijd is... voor het eerste potje jonassen van deze vakantie.'

Slecht op mijn gemak sloop ik centimeter voor centimeter bij hen vandaan. Eén snelle beweging en het was allemaal voorbij – dan zouden ze me achterna komen. 'Echt niet,' zei ik.

Toen stonden Conrad en Steven op en begonnen om me heen te draaien. 'Je kunt je niet verzetten tegen traditie,' zei Steven. Conrad grijnsde alleen maar boosaardig.

'Hier ben ik te oud voor,' zei ik wanhopig. Ik liep achteruit, en op dat moment grepen ze me. Steven en Jeremiah grepen allebei een pols vast.

'Kom op nou, jongens,' zei ik terwijl ik me probeerde los te wurmen. Ik zette me schrap met mijn voeten, maar ze sleurden me mee. Ik wist dat het geen zin had

om tegen te sribbelen, maar ik probeerde het altijd, ook al brandde ik daardoor mijn voetzolen door de wrijving over de stenen.

‘Klaar?’ vroeg Jeremiah terwijl hij me onder mijn oksels optilde.

Conrad greep mijn voeten vast, Steven mijn rechterarm, en Jeremiah hield mijn linkerarm vast. Ze slingerden me als een zak meel heen en weer. ‘Ik haat jullie,’ riep ik boven hun gelach uit.

‘Een,’ begon Jeremiah.

‘Twee,’ zei Steven.

‘En drie,’ besloot Conrad. Ze slingerden me met kleren en al het zwembad in. Met een luide klap raakte ik het water. Ik zonk als een baksteen, maar kon hun geschater duidelijk horen.

Het jonassen was iets waarmee ze ongeveer een miljoen zomers geleden waren begonnen. Waarschijnlijk was het Stevens idee geweest. Ik haatte het, ook al was het een van de enige gelegenheden dat ze mij bij hun grapjes betrokken, want ik vond het vreselijk om het mikpunt te zijn. Dan voelde ik me altijd volkomen machteloos, en het herinnerde me er telkens weer aan dat ik een buitenstaander was, te zwak om het tegen hen allemaal op te nemen, alleen maar omdat ik een meisje was. Iemands kleine zusje.

Vroeger begon ik altijd te huilen en rende ik naar Susannah en mijn moeder toe, maar dat hielp niet. De jongens beschuldigden me er alleen maar van dat ik een klikspaan was. Maar deze keer niet. Deze keer zou ik het sportief opvatten. Als ik het sportief opvatte, zou dat hun pret misschien een beetje bederven.

Zodra ik weer boven water kwam, vroeg ik glimlachend: ‘Hoe oud zijn jullie eigenlijk, tien?’

‘Voor de rest van ons leven,’ zei Steven zelfvoldaan. Het liefst wilde ik water in zijn zelfvoldane gezicht gooien, zodat hij drijfnat zou worden, net als zijn geliefde Hugo Boss-zonnebril waar hij drie weken voor had gewerkt om hem te kunnen betalen.

Toen zei ik: ‘Volgens mij heb je mijn enkel verdraaid, Conrad.’ Ik deed alsof het me moeite kostte om naar hen toe te zwemmen.

Hij liep naar de rand van het zwembad. ‘Ik weet bijna zeker dat je het wel zult overleven,’ zei hij grijnzend.

‘Help me er op z’n minst even uit,’ eiste ik.

Hij hurkte en stak zijn hand uit, die ik aanpakte.

‘Dank je,’ zei ik opgetogen. Toen verstevigde ik mijn greep en gaf zo hard als ik kon een ruk aan zijn arm. Hij wankelde, viel voorover en kwam met een nog grotere plons dan ik in het zwembad terecht. Volgens mij heb ik nooit van mijn leven zo hard gelachen als op dat moment. Jeremiah en Steven ook. Ik denk dat heel Cousins Beach ons kon horen lachen.

Conrads hoofd kwam snel weer boven, en in twee slagen zwom hij op me af. Ik was bang dat hij boos zou zijn, maar dat was hij niet, niet helemaal tenminste. Hij glimlachte, maar een beetje dreigend. Ik ontweek hem snel. ‘Pak me dan, als je kan!’ zei ik vol leedvermaak. ‘Te langzaam!’

Telkens wanneer hij te dichtbij kwam, zwom ik weg. ‘Marco,’ riep ik gichelend.

Jeremiah en Steven, die in de richting van het huis liepen, zeiden: ‘Polo!’

Daar moest ik om lachen, waardoor ik te langzaam wegzwom en Conrad mijn voet te pakken kreeg. ‘Laat me los,’ zei ik buiten adem, nog steeds lachend.

Conrad schudde zijn hoofd. ‘Ik dacht dat ik te lang-

zaam was,' zei hij, terwijl hij vlak naast me bleef watertrappen. We bevonden ons in het diepe gedeelte. Zijn witte t-shirt was doorweekt, en ik kon zijn rozig goudbruine huid zien.

Opeens viel er een heel rare stilte tussen ons. Hij hield nog steeds mijn voet vast, en ik deed mijn best om boven water te blijven. Even wenste ik dat Jeremiah en Steven er nog waren. Waarom wist ik niet.

'Laat me los,' zei ik weer.

Hij trok me aan mijn voet naar zich toe. Ik werd er duizelig en nerveus van nu ik zo dicht bij hem was. Ik zei het nog één keer, al meende ik er niets van. 'Conrad, laat me los.'

Dat deed hij. En vervolgens duwde hij me onder water. Dat deed er niet toe. Ik hield mijn adem toch al in.